

Założenia samorządu zawodowego

1. Uzasadnienie społeczne

Polskę zamieszkuje 38,4 mln osób, z czego 22 mln osób ma prawo jazdy, co stanowi 67% osób powyżej 15 roku życia. W Polsce jest 22,5 mln samochodów osobowych. Rocznie ok. 430 000 osób ubiega się o prawo jazdy. Działa 5300 szkół jazdy, około 23 000 instruktorów, około 2000 egzaminatorów, a egzaminy odbywają się w ponad 85 miastach.

Według danych Policji w 2018 r. w 31 674 wypadkach drogowych zginęły 2 862 osoby, a rannych zostało 37 359 osób, w tym ciężko 10 963. W tym samym roku zgłoszono 436 414 kolizje. W rzeczywistości liczba kolizji może być znacznie wyższa, gdyż niejednokrotnie ich uczestnicy nie powiadamiają o tym Policji.

Sprawcami 27 556 wypadków były osoby kierujące pojazdami, co stanowi 87% ich liczby. Wśród sprawców/kierujących dominują osoby młode (18-24 lata), w przypadku których okres między ukończeniem szkolenia i uzyskaniem uprawnień do kierowania nie jest dłuższy niż średnio 2 lata. W 2018 r. byli oni sprawcami 5 113 wypadków, co stanowi 18,6% wypadków powstałych z winy kierujących.

Wprawdzie liczba wypadków drogowych od kilku lat ma tendencję spadkową, niemniej tempo tego spadku jest niesatysfakcjonujące i wciąż Polska zajmuje jedno z ostatnich miejsc w Europie pod względem poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego. Wydaje się, że obecną tendencję spadkową zawdzięczamy przede wszystkim programowi modernizacji polskiej sieci drogowej realizowanemu w oparciu o unijne fundusze strukturalne i inwestycyjne.

Na spadek liczby wypadków drogowych z pewnością wpłynęła także poprawa egzekwowania przestrzegania zasad ruchu drogowego, w tym stała rozbudowa automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym, zmiana polityki karnej w szczególności wobec nietrzeźwych kierowców, edukacyjne działania Krajowej Rady BRD, a także aktywność w tym zakresie organizacji pozarządowych.

Działania te są już na tyle efektywnie, że w celu zmniejszenia liczby wypadków drogowych konieczne jest rozszerzenie obszarów aktywnego działania, w tym wskazanie najbardziej wrażliwych miejsc, gdzie zmiany o charakterze systemowym przełożyłyby się na znaczne obniżenie liczby zabitych i rannych na polskich drogach.

Zważywszy, że najłabszym ogniwem ruchu drogowego są kierujący pojazdami, w szczególności młodzi kierowcy, potrzebne są zmiany w zakresie systemu uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami tak, aby podnieść poziom kwalifikacji tej grupy uczestników ruchu drogowego.

Dotychczasowe działania ukierunkowane były na rozwiązania o charakterze formalnym i dotyczyły przede wszystkim:

- uprawnienia do kierowania
- wymagane w procesie uzyskiwania uprawnień dokumenty i ich obieg
- reglamentacja prowadzonej działalności gospodarczej w obszarze uzyskiwania uprawnień
- formalne wymagania wobec osób uczestniczących w procesie uzyskiwania uprawnień (instruktorzy, lekarze, psycholodzy, egzaminatorzy itp.)
- rozwiązania organizacyjne związane z przeprowadzaniem egzaminów państwowych
- nadzór administracji publicznej nad procesem szkolenia, badaniami lekarskimi i psychologicznymi oraz egzaminowaniem
- nadzór nad kierującym.

Takie podejście – co do zasady potrzebne i idące w dobrym kierunku – okazuje się być niewystarczające, a w szczególności niezapewniające standaryzacji procesu uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami na odpowiednim, społecznie pożądanym poziomie. Dla przykładu można wskazać szkolenie kierowców. Oprócz instruktorów i wykładowców wykonujących swoje zadania na najwyższym referencyjnym poziomie, są na rynku instruktorzy szkolący w sposób zaledwie umożliwiający spełnianie wymagań formalnych określonych przez organy administracji publicznej.

Podobne zjawisko ma miejsce w procesie egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz podczas szkolenia osób, które już mają prawo jazdy. Dochodzi wręcz do sytuacji, w której te same zasady ruchu drogowego są interpretowane podczas egzaminu państwowego w odmienny, zależny od regionu lub konkretnego WORD-u sposób. Te i inne negatywne zjawiska skutkują niedostatecznym przygotowaniem młodych kierowców do uczestnictwa w realnym ruchu drogowym.

2. Wyższe kompetencje przede wszystkim

Główne zadania samorządu zawodowego to:

- nadzór nad należyтым i sumiennym wykonywaniem zawodu przez członków izb,
- reprezentowanie i ochrona interesów zawodowych swoich członków,
- ustalanie zasad etyki zawodowej i nadzór nad jej przestrzeganiem,
- nadawanie i pozbawianie uprawnień zawodowych,
- prowadzenie kursów dla kandydatów na instruktorów, wykładowców, instruktorów techniki jazdy i egzaminatorów,
- prowadzenie warsztatów doskonalenia zawodowego dla instruktorów, wykładowców, instruktorów techniki jazdy i egzaminatorów,
- prowadzenie list członków samorządów zawodowych.

Do zadań okręgowych komisji kwalifikacyjnych ma należeć m.in.:

- prowadzenie postępowania kwalifikacyjnego w sprawach nadawania uprawnień zawodowych dla instruktorów, wykładowców, egzaminatorów i instruktorów techniki jazdy,
- przeprowadzanie egzaminów w sprawach nadawania tych uprawnień,
- wydawanie decyzji o przyznaniu uprawnień zawodowych dla instruktorów, wykładowców, egzaminatorów i instruktorów techniki jazdy, wpisując ich do odpowiedniej ewidencji,
- prowadzenie ewidencji osób posiadających uprawnienia zawodowe.

Do zadań Krajowej komisji kwalifikacyjnej należeć będzie m.in.:

- prowadzenie postępowań odwoławczych od decyzji okręgowych komisji kwalifikacyjnych i wydawanie decyzji w II instancji,
- opracowywanie katalogu pytań egzaminacyjnych na rzecz egzaminów w sprawach nadawania uprawnień zawodowych instruktorów, wykładowców, instruktorów techniki jazdy i egzaminatorów,
- sprawowanie nadzoru nad działalnością okręgowych komisji kwalifikacyjnych.

Zakłada się nowe rozwiązania pozwalające na uwzględnienie w procesie uzyskiwania uprawnień zawodowych faktu ukończenia wyższej uczelni. Krajowa Rada Izby kierująca samorządem zawodowym może zawrzeć z uczelniami odpowiednie umowy, na podstawie których absolwenci na określonych kierunkach zwolnieni będą z obo-

wiązkowego szkolenia oraz z egzaminów w trakcie postępowania kwalifikacyjnego.

Samorząd będzie współpracował z organizacjami pracodawców, stowarzyszeniami branżowymi i międzynarodowymi. Także z placówkami B+R w zakresie andragogiki, psychologii, innowacyjności organizacyjnych, stosowania nowych technologii i współpracy międzynarodowej.

Projekt zakłada odpowiedzialność dyscyplinarną i zawodową członków samorządu zawodowego za zawinione naruszenie obowiązków, którzy:

- dopuścili się rażącego naruszenia przepisów w zakresie szkolenia lub egzaminowania,
- wskutek rażących błędów lub zaniedbań, spowodowali zagrożenie życia lub zdrowia,
- swoim zachowaniem naruszają godność zawodu instruktora, wykładowcy, egzaminatora lub instruktora techniki jazdy.

Postępowanie dyscyplinarne ma być dwuinstancyjne. Pierwszą instancją będzie okręgowy sąd dyscyplinarny, a drugą Krajowy Sąd Dyscyplinarny. Gwarantem praworządności jest instytucja apelacji od orzeczeń sądu II instancji. Osobie ukaranej w postępowaniu przed organami samorządu zawodowego przysługuje prawo wniesienia odwołania do właściwego apelacyjnego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.

Przewiduje się nadzór merytoryczny nad działalnością samorządu zawodowego sprawowany przez ministra właściwego ds. transportu. W ramach tego nadzoru minister:

- może zaskarżyć uchwały organów okręgowych izb do właściwych organów Krajowych Izb, a uchwały organów Krajowych Izb do sądu administracyjnego,
- może zwrócić się do właściwego Krajowego Zjazdu lub właściwej Krajowej Rady o podjęcie uchwały w określonej sprawie należącej do właściwości samorządu,
- określa szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego.

Minister właściwy do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii Krajowych Izb, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego, z uwzględnieniem zagadnień dotyczących: stron i obrońców, postępowania wyjaśniającego, postępowania odwoławczego, wykonania orzeczeń, wznowienia postępowania, kosztów postępowania.

3. Demokracja i transparentność

Ze względu na odrębną specyfikę realizowanych zadań zakłada się działanie dwóch izb mających osobowość prawną: izby instruktorów, wykładowców i instruktorów techniki jazdy, oraz izby egzaminatorów.

Przynależność wskazanych w tytule grup zawodowych byłaby obligatoryjna. Osoby, które uzyskały uprawnienia do wykonywania zawodu instruktora, wykładowcy, egzaminatora i instruktora techniki jazdy podlegają wpisowi na listę członków odpowiedniej izby z chwilą uzyskania tych uprawnień.

Członek izby będzie miał prawo korzystać z pomocy w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych, zapewnienia właściwych warunków wykonywania zawodu, ochrony i pomocy prawnej izby, działalności samopomocowej.

Kadencja organów krajowych izb i okręgowych izb trwać będzie 4 lata.

Organami **Krajowych Izb** będą:

- Krajowy Zjazd Izby
- Krajowa Rada Izby
- Krajowa Komisja Rewizyjna
- Krajowa Komisja Kwalifikacyjna

- Krajowy Sąd Dyscyplinarny
- Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej.

Krajowy Zjazd Izby stanowić będą delegaci wybrani przez okręgowe zjazdy izb. Liczba delegatów z poszczególnych okręgowych izb na Krajowy Zjazd będzie określona przez Krajową Radę Izby, z zachowaniem proporcjonalności.

Krajowy Zjazd Izby – jako najwyższa władza samorządu – wybierać będzie bezpośrednio Prezesa, członków Krajowej Rady Izby, przewodniczącego i członków organów Krajowej Izby oraz Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej. Ponadto Krajowy Zjazd Izby ustali:

- zasady gospodarki finansowej oraz budżet
- statut i regulaminy organizacji organów izby
- regulamin wyborów do organów izby
- wysokość i sposób uiszczania składek
- zasady etyki zawodowej
- program działania samorządu zawodowego.

Krajowa Rada Izby wybierać będzie wiceprzewodniczących, sekretarza, skarbnika i członków prezydium Rady. Krajowa Rada kierować będzie działalnością samorządu zawodowego między Krajowymi Zjazdami.

Krajowa Komisja Rewizyjna kontrolować będzie statutową, finansową i gospodarczą działalność Krajowej Izby.

Krajowa Komisja Kwalifikacyjna prowadzić będzie postępowanie odwoławcze i wydaje decyzje w drugiej instancji w sprawach kwalifikacyjnych izb okręgowych.

Krajowy Sąd Dyscyplinarny rozpatrywać będzie odwołania od orzeczeń okręgowych sądów dyscyplinarnych oraz (jako pierwsza instancja) sprawy odpowiedzialności dyscyplinarnej lub zawodowej członków organów Krajowej Izby i członków organów okręgowych izb.

Krajowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej prowadzić będzie postępowanie wyjaśniające i sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach odpowiedzialności zawodowej członków izb oraz dyscyplinarnej członków organów Krajowej Izby.

Izby okręgowe obejmują terytorium województw. Organami okręgowych izb będą:

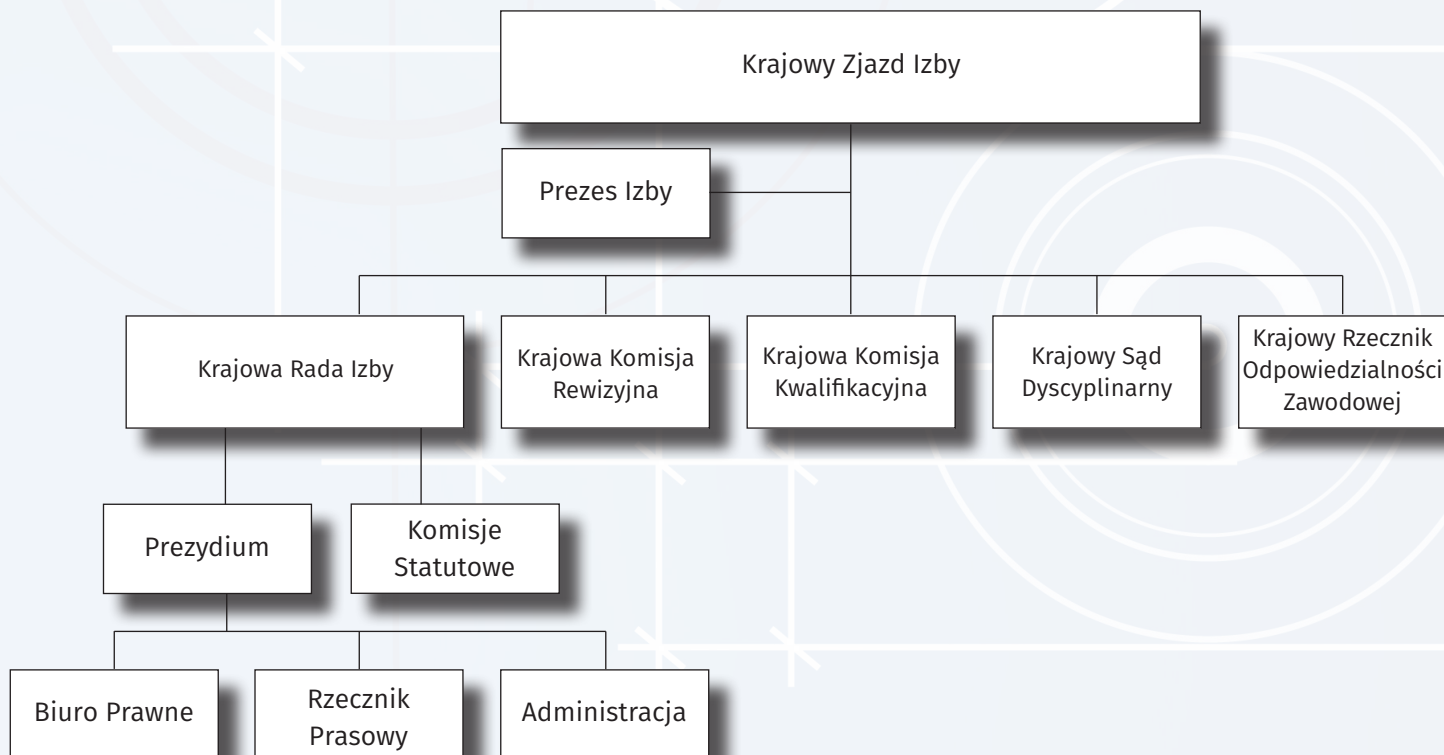
- okręgowy zjazd izby
 - okręgowa rada izby
 - okręgowa komisja rewizyjna
 - okręgowa komisja kwalifikacyjna
 - okręgowy sąd dyscyplinarny
 - okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej.
- Okręgowe izby mogą przyjąć nazwy własną, np.

Pomorska Okręgowa Izba czy Śląska Okręgowa Izba i odpowiednio Pomorska Okręgowa Komisja Rewizyjna czy Śląska Okręgowa Rada Izby.

Okręgowy zjazd izby jest najwyższym organem okręgowej izby. Okręgowy zjazd izby stanowią członkowie okręgowej izby. Jeżeli liczba członków okręgowej izby przekracza 200 osób, okręgowy zjazd izby stanowią delegaci wybrani w obwodach wyborczych, z zachowaniem proporcjonalności. Mandat delegata na okręgowy zjazd trwa przez okres kadencji organów okręgowej izby.

Okręgowy zjazd izby ustala: zasady gospodarki finansowej oraz uchwała budżet okręgowej izby; liczbę członków organów; szczegółowe zasady organizacji organów i ich działania. Ponadto wybiera przewodniczących i członków organów okręgowej izby, okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej oraz delegatów na Krajowy Zjazd Izby.

Okręgowa rada izby wykonuje zadania samorządu zawodowego na obszarze działania izby, w okresie między zjazdami. W szczególności podejmuje uchwałę w sprawie wpisu na listę członków okręgowej izby oraz skreślenia z listy lub zawieszenia w prawach członka. Okręgowa rada izby wydaje członkom izby zaświadczenie o członkostwie w izbie.

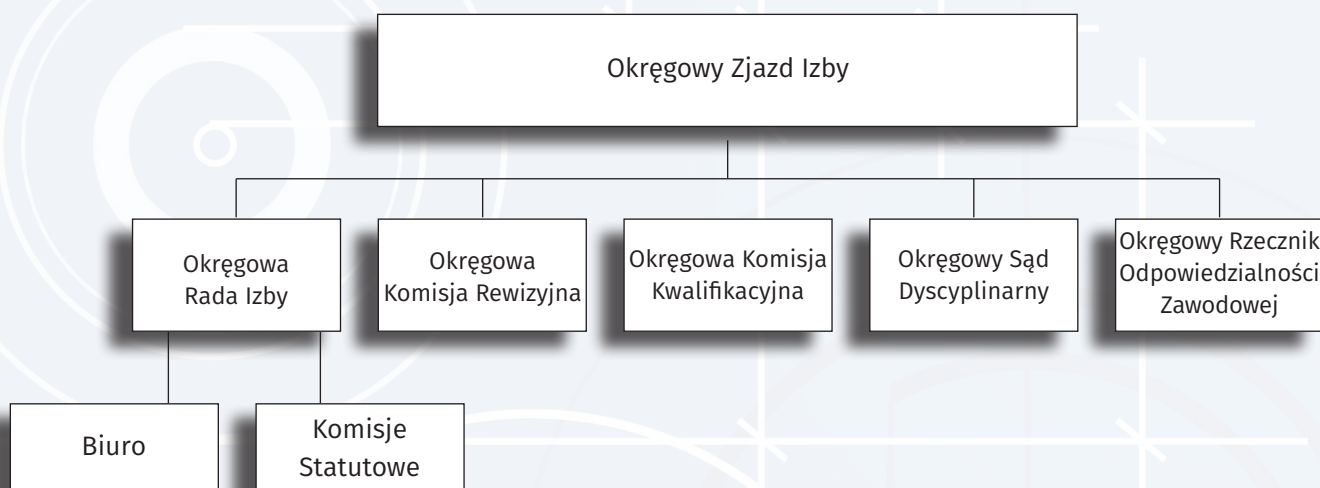
Okręgowa komisja rewizyjna kontroluje działalność statutową, finansową i gospodarczą okręgowej izby.

Okręgowa komisja kwalifikacyjna prowadzi postępowania kwalifikacyjne w sprawach nadawania uprawnień zawodowych, wydaje decyzję o przyznaniu uprawnień zawodowych oraz prowadzi ewidencję.

Okręgowy sąd dyscyplinarny rozpatruje sprawy z zakresu odpowiedzialności zawodowej oraz

sprawy dyscyplinarne członków okręgowej izby wniesione przez okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej lub okręgową radę izby.

Okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej prowadzi postępowania wyjaśniające oraz sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach z zakresu odpowiedzialności zawodowej i dyscyplinarnej członków okręgowej izby.

4. Samorządy zawodowe w Polsce

Art. 17 ust. 1 Konstytucji RP: w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należyтым wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.

Zawód zaufania publicznego

W orzecnictwie Trybunału Konstytucyjnego uznaje się, że „zawód zaufania publicznego” charakteryzuje się występowaniem specyficznych cech:

- ✓ „Zawód zaufania publicznego” polega na obsłudze osobistych potrzeb ludzkich, wiąże się z przyjmowaniem informacji dotyczących życia osobistego i zorganizowany jest w sposób uzasadniający przekonanie społeczne o właściwym dla interesów jednostki wykorzystywaniu tych informacji przez świadczących usługi.
- ✓ Wykonywanie „zawodu zaufania publicznego”

określane jest dodatkowo normami etyki zawodowej, szczególną treścią ślubowania, tradycją korporacji zawodowej czy szczególnym charakterem wykształcenia wyższego i uzyskanej specjalizacji. Ustawodawca ma prawo uzależniać prawo wykonywania tego zawodu od spełnienia przez zainteresowanego określonych warunków dotyczących np. jego kwalifikacji zawodowych i moralnych, w tym wymagania cechy „nieskazitelnego charakteru” i „rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu”. Wprawdzie konstytucyjne pojęcie zakłada *implicite* odpowiednie przygotowanie do danego zawodu, to jednak określenie konkretnych kryteriów dostępu do zawodu zaufania publicznego, w szczególności określenie wymaganego poziomu wiedzy i umiejętności zawodowych oraz sposobu ich weryfikacji, pozostaje w kompetencji ustawodawcy.

✓ Przymiot „zawodu zaufania publicznego”, unormowanego w art. 17 ust. 1 Konstytucji RP, polega także na przyjęciu założeń sprowadzających się do tego, że wykonywanie go polega na:

- a) pieczy nad prowadzeniem spraw lub ochroną wartości (dóbr) o zasadniczym i (najczęściej) osobistym znaczeniu dla osób korzystających z usług w sferze zawodów zaufania publicznego,
- b) podejmowaniu ważnych – w wymiarze publicznym – czynności zawodowych, wymagających profesjonalnego przygotowania, doświadczenia, dyskrecji oraz taktu i kultury osobistej.

Zawód zaufania publicznego różni się w znacznym stopniu od „zwykłego” zawodu głównie przez istnienie „szczególnej społecznej misji” oraz intelektualnie i profesjonalnie złożonego charakteru wykonywanych czynności. Wykonywanie zawodu zaufania publicznego wiąże się ze szczególną odpowiedzialnością za błędy w sztuce zawodowej spoczywającą na osobach go wykonujących.

Jednocześnie „zawody zaufania publicznego” muszą być faktycznie tak wykonywane, jak to jest założone w Konstytucji RP oraz tak, jak to jest społecznie aprobowane, a więc w taki sposób, aby wykonywaniu tych zawodów towarzyszyło realne „zaufanie publiczne”.

Samorządy zawodowe w Polsce

Obecnie w Polsce funkcjonują następujące samorządy zawodowe: adwokatów, radców prawnych, notariuszy, komorników, kuratorów sądowych, lekarzy i lekarzy dentystów, lekarzy weterynarii, aptekarzy, pielęgniarek i położnych, fizjoterapeutów, diagnostów laboratoryjnych, psychologów, biegłych rewidentów, doradców podatkowych, rzeczników patentowych, architektów, inżynierów budownictwa, urbanistów.

Argumenty za powołaniem samorządu zawodowego

Samorząd zawodowy powinien funkcjonować w oparciu o dwa fundamentalne uprawnienia i zobowiązania – prawo do autonomii i obowiązek współpracy na rzecz dobra wspólnego całego społeczeństwa. Wykonywanie tych zadań będzie możliwe przy wykorzystaniu własnych sił i organów.

Ważnym elementem funkcjonowania samorządu zawodowego nierozzerwalnie wiąże się obowiązek społecznej służby, jako że przedstawiciele tej grupy zawodowej są powołani do świadczenia usług, z których korzyści mają przypaść nie tylko ich klientom, ale całej zbiorowości. Jest to ich moralny obowiązek, który powinien się stać źródłem ich własnej wewnętrznej dynamiki i prężności. Samorząd, poza charakterem organizatorskim (funkcje, struktury zależności, kompetencje, procedury), powinien uwzględniać także aspekty etyczne i społeczne oraz szeroko pojętą samorządność i autonomię w relacjach z instytucjami, społeczeństwem czy państwem.

Proces legislacyjny w Polsce

Z uwagi na to, iż samorząd zawodowy może zostać utworzony wyłącznie na mocy ustawy, musi on przejść obowiązujący w Polsce proces legislacyjny. Pierwszym etapem procesu legislacyjnego jest inicjatywa ustawodawcza, czyli zgłoszenie projektu ustawy przez uprawnione do tego organy, instytucje i grupy: prezydenta RP, Radę Ministrów, Senat, co najmniej 15 posłów, komisję sejmową lub co najmniej 100 tysięcy obywateli mających prawo wybierania do Sejmu. Projekt ustawy rozpatrywany jest w trzech czytaniach, podczas których projekt ustawy może zostać uchwalony. W przypadku, gdy projekt ustawy zostaje odrzucony w jednym z czytań, nie wraca już pod obrady Sejmu.

Sejm uchwała ustawy zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów (tj. 230), chyba że Konstytucja przewiduje inną większość. Ustawę uchwaloną przez Sejm Marszałek Sejmu przekazuje Senatowi, który może wnieść do niej poprawki, przyjmując ją bez zmian lub odrzucić w całości. Jeżeli Senat w ciągu 30 dni nie podejmuje stosownej uchwały, ustawę uważa się za uchwaloną w brzmieniu przyjętym przez Sejm.

Kolejnym etapem jest przedstawienie przez Marszałka Sejmu uchwalonej ustawy do podpisu Prezydenta RP, który w ciągu 21 dni zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw RP. Prezydent RP może przed podpisaniem ustawy wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem w sprawie oceny jej zgodności z Konstytucją.

Publikacja w Dzienniku Ustaw RP jest warunkiem wejścia ustawy w życie. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia, chyba że sama stanowi inaczej.

5. Co da samorząd?

– podsumowanie dyskusji środowiskowych i eksperckich

– **Wzrost jakości usług szkoleniowych:** Wysoko wyspecjalizowana kadra zapewni najwyższe standardy nauczania. Podstawowym zadaniem samorządu będzie odpowiedni jej dobór i stałe doskonalenie, a w efekcie wzrost umiejętności przyszłych kierowców, ich świadomości i dojrzałości.

– **Gwarancja profesjonalnej usługi:** Samorząd powinien być strażnikiem jakości szkolenia, co oznacza permanentny monitoring procesu szkolenia, obowiązkowe szkolenie kadr oraz dbałość o właściwe relacje kursant-instruktor oraz egzaminowany-egzaminator.

– **Dopuszczenie możliwości kwestionowania jakości usługi:** Wprowadzenie systemu pozwalającego klientowi na złożenie skargi lub wątpliwości dotyczącej jakości usługi szkoleniowej – na wzór mechanizmu, jaki funkcjonuje przy egzaminowaniu, który także zostanie usprawniony.

– **Dostosowanie procesu szkolenia do potrzeb i możliwości kandydatów na kierowców:** Przywrócenie charakterystyki absolwenta kursu, rezygnacja ze sztywnych ram kursu, określenie tzw. celów pośrednich.

– **Zastosowanie elementów „średniej ważonej” lub systemu punktowego podczas egzaminu:** Egzamin powinien realnie pokazać zdolność lub jej brak do dopuszczenia do ruchu.

– **Wpływ samorządu zawodowego na bezpieczeństwo na drogach:** Kształtowanie właściwych postaw i budowanie wzajemnych relacji na drodze oraz wspólna dbałość o dobro społeczne powinny skutecznie zmienić szary obraz stanu bezpieczeństwa na polskich drogach.

– **Określenie systemu uzyskiwania uprawnień zawodowych instruktora i egzaminatora:** Wskazanie etapów – od wyboru kandydata przez przygotowanie do zawodu, zdobycie uprawnień, wprowadzenie do zawodu, staż zawodowy po rozwój.

– **Ścisły związek i współzależność zawodów instruktora i egzaminatora:** Standaryzacja procesów, wspólne doskonalenie zawodowe, jednolitość poglądów w zakresie zasad i przepisów ruchu drogowego, egzamin w obecności instruktora. Samorząd zawodowy powinien stać się instytucją współodpowiedzialną za interpretację przepisów i ich propagowanie.

Opracowały Zespoły Grupy Inicjatywnej

Uczestniczyli: Tomasz Barnaś, Michał Bartczak, Krzysztof Cuprjak, Patryk Domalewski, Cezary Drozdowski, Włodzimierz Falencikowski, Filip Grega, Andrzej Gryglas, Zbigniew Gryglas, Marek Górny, Wiesław Heba, Mariusz Jodko, Piotr Kiedrowski, Krzysztof Kołodziejczak, Ryszard Krawczyk, Karol Kreft, Eugeniusz Kubiś, Szczepan Łagoda, Mirosław Małecki, Andrzej Markowski, Mariusz Markowski, Tomasz Matuszewski, Rafał Michalczak, Sławomir Moszczyński, Wacław Ochota, Artur Olszewski, Andrzej Pasek, Stanisław Paterek, Grzegorz Paulewicz, Kamil Pijanowski, Marcin Płaszewski, Adam Próchnicki, Dagmara Romanowicz, Marek Romanowicz, Mariusz Sztal, mec. Piotr Turowski, Zbigniew Uszczyński, Piotr Wojciechowski, Jerzy Wojtanowicz, Arkadiusz Żukowski.